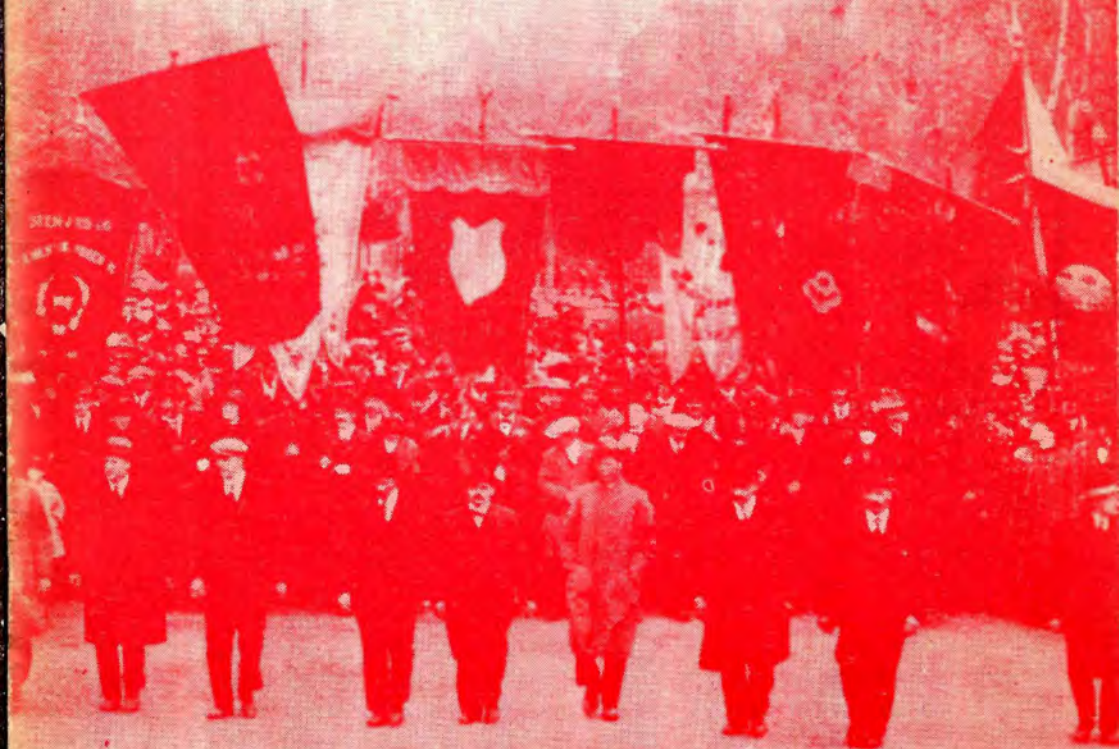

Kampen fortsetter!

I denne brosjyra trekker vi lærdom av erfaringene fra EF-kampen. Hvem sto sammen om hva? Hvorfor er noen tilhengere av EF? Hvilke perspektiver har vi på den fortsatte kampen - på kortere og lengre sikt?

SFs Studieforbund

Forsida:
Arbeiderklassen på marsj bak sine faner.
Ila-vollene 1. mai 1923 - 25.
Arbeiderbevegelsens Arkiv.

I. Nasjonal sjølråderett under kapitalismen.

Vår analyse viser at det er sterke likhetstrekk mellom EF og Norge som økonomiske og politiske systemer. EF er ikke en "tilfeldighet", men en naturlig følge av utviklinga i det kapitalistiske systemet på et bestemt nivå. Vi ser de samme utviklingstrekkene i Norge som i EF-landa (og i andre sein-kapitalistiske systemer). Vi ser også at Norge i økende grad veves inn i det internasjonale økonomiske systemet. Dette vil fortsatt prege både den innenlandske utviklinga i Norge og Norges forhold til omverdenen.

EI "UTVIKLING" VI KJENNER OG TRUES AV

Det som særpreger det kapitalistiske systemet på dette nivået er for det første monopolisering. Dannelsen av EF skjøt fart i konsentrasjonstendensene i EF-landa. De store fikk friheter til å slå under seg de mindre. Færre og færre eier produksjonsmidlene, disse få eier til gjengjeld mer og mer av de verdiene som er skapt av arbeidsfolks innsats. Slik er det også i Norge. I bransje etter bransje oppnår ett eller få konsern kontroll over markedet. En bestemt side av denne kapitalkonsentrasjonen har etter hvert blitt viktigere og viktigere: internasjonaliseringa av kapitalen.

Det kan dreie seg om

- sammenslåing eller samarbeid mellom firmaer i ulike land,
- oppkjøp av hele bedrifter eller aksjeandeler i andre land,
- opprettelse av datterselskaper i andre land.

Formene kan skifte, men hele denne utviklinga foregår nå i stadig økende takt. (Se boka "Norge og den internasjonale storkapitalen", PAX 1970). I sin mest ekstreme form ytrer dette seg gjennom imperialismen overfor den fattigste delen av verden.

Dette har endret statens rolle i det kapitalistiske systemet. Det er ingen grunnleggende motsetninger mellom stat og privat næringsliv (eller "tæringsliv" som det burte hete). Tvertimot foregår det det samspill der staten "legger forholdene til rette", som det heter i departementspråket. Det private næringslivet trenger en stat til å bekoste alt det som ikke gir profit. Det er nødvendig med vegger, boliger og skoler - der det passer å investere. Det er nødvendig at priser og lønninger "kontrolleres" slik at systemet virker glatt. Det er nødvendig å skaffe fram det menneskemateriellet som trengs - i den stand det trengs - for den utviklinga av pro-

duksjonen som storkonsernene planlegger. Samtidig blir det statens oppgave "å rydde opp" etter storkonsernene der de har fart fram. Bokstavelig talt når det gjelder slike ting som forurensning og forsøpling; i overført forstand når det gjelder slike ting som sosial hjelp og støtte til mennesker som er blitt mer eller mindre ødelagt av "utviklinga" - og som derfor ikke kan brukes mer. Og alt skjer til kapitaleiernes fordel og for skattebetalernes penger.

Ei viktig side ved dette er korporatiseringa av staten. Vi ser hvordan de store interesseorganisasjonene vokser inn i statsapparatet og på mange vis blir en del av det. De fleste av disse organisasjonene representerer kapitalinteressene. Men også de organisasjonene som skulle representere folkelige interesser blir i økende grad trukket inn i dette nettverket av råd, styrer og utvalg. Deres mulighet til å føre en kamp på arbeiderklassens vilkår er etter hvert blitt sterkt svekket. Makta begynner å virke nedover, mot medlemmene og deres interesser. De blir bundet til statens og kapitalens interesser, i stedet for at folk gjennom organisering skulle bli sterke nok til å knekke kapitalmakta. LOs praksis er et godt eksempel på hvor dette bærer hen, med tidsstudier, rasjonalisering, "ansvarlige" lønnskrav, akseptering av fredsplikt og "samarbeid" osv. .

NORGE - INN- OG UNDERORDNET KAPITALISMEN

Dette er grunnleggende trekk ved systemet. De forsterkes blant annet på grunn av den økte innordninga av Norge i det verdenskapitalistiske systemet.

Dette er ei økonomisk innordning. I 1970 kan en rekne med at hver fjerde aksje i bergverk og industri ble eid av utlendinger. Dette har skutt fart i 60-åra. Foreløpig har EF-kapitalen deltatt lite i dette oppkjøpet.

Dette er en politisk innordning. Halehengspolitikken til USA i FN er ett blant mange eksempler som viser det. Dette er en militær innordning, gjennom NATO.

ARBEIDERBEVEGELSEN OG NASJONALSTATEN

Forskjellene mellom EF og Norge er likevel store. For sosialister er følgende avgjørende:

+ Utviklingstrekk som flere og flere ser som ufornuftige og skadelige for breie lag av folket vil forsterkes på en drastisk måte ved EF-medlemskap.

+ Styrkinga av kapitalkreftene, framveksten av EF-staten osv. vil gjøre det vanskeligere å gjøre noe med dette for arbeiderklassen og folkelige krefter ellers.

+ Norge som stat vil miste nasjonale styringsmuligheter. En del av disse mulighetene blir ikkeutnyttet på en god måte i dag. Men en styrking av den folkelige kampen vil kunne føre til at både disse mulighetene og andre nye styringsmidler blir tatt i bruk.

Disse tre forholdene henger sammen. Det er dette som er innholdet i den nasjonale sjølråderetten. Derfor er spørsmålet om den nasjonale sjølråderetten et klasse-spørsmål.

Slik står det i "Noreg eller EF?", manifestet fra SFs lille landsmøte 13. - 14. mai 1972:

"Sidan arbeidarrørsla har ulik styrke og handlekraft i ulike land, kan ho nå lengst innanfor ramma av nasjonalstaten. I vårt land har demokratiske masserørslar med arbeidarrørsla i brodden nådd lenger enn i dei fleste land når det gjeld lokaldemokrati, lønsutjamning, like sosiale rettar, likskap for loven, tryggleik på arbeidsplassen, produsentsamykke i primærnæringane mm. Vi fører kampen best vidare i den europeiske arbeidarklassens interesse utan å lenka denne kampen til EF-systemet og EF-harmoniseringa."

Konklusjonen på denne analysen må bli at kampen fortsetter:

- kampen fortsetter mot nye konkrete medlemskapsframstøt fra EF og EF-tilhengerne her i landet,
- kampen fortsetter mot EF-utvikling i Norge.

2. Det vi har lært av tverrpolitikken.

HAR VI NÅDD LOJALITETENS GRENSER?

Et særlig kjennetegn ved blant annet det norske politiske systemet er at det partipolitiske mønstret er mye i utakt med de reelle motsetningene i systemet; med folks økonomiske, sosiale og politiske interesser. Samtidig er mange svært partiløje. Styrken bak et krav kommer dermed ofte ikke fram. Lojaliteten blir et redskap de som "eier" partiene kan bruke. Enkelte krefter kan til og med bruke lojalitet til andre partier til sin fordel. "Ap-velgernes tradisjonelt sterke lojalitet overfor sin partiledelse er - i denne situasjon - uten tvil en stor fordel også for Høyre." (Fra et internt strateginotat i Høyre.) Aftenpos-

ten uttrykte sin bekymring over at DNA/LO ikke kjørte effektivt nok ut for EF. Ronald Bye beroliget dem, opplegget var i rute.

HVILKEN NYTTE HAR VI AV Å STÅ SAMMEN?

Kampen mot EF har lært oss nødvendigheten og nytten av at folk med forskjellig sosial og politisk bakgrunn har stått sammen i denne saken til tross for meningsforskjeller i andre saker. På denne måten har vi unngått å bli splittet, isolert og bekjempet hver på vår kant. Dette er et godt utgangspunkt for videre politisk arbeid.

"Tverrpolitisk" organisasjonsform har dermed to hovedpoeng. For det første: Grupper i de forskjellige organisasjoner, partier, vil ikke i samme grad vinne fram innad dersom de ikke kan støtte seg til en brei organisert massebasis også utafør sin egen organisasjon, parti. "Innafor"-linja som strategi er ei linje som fører til maktesløshet. Det er nødvendig å kunne sette makt bak ordene. Det er nødvendig å kunne gjøre det sannsynlig at et brudd med organisasjonen, partiet kan komme på tale. Makt-kamp er organisasjon, ikke diskusjon.

For det andre: "Tverrpolitisk" samarbeid vil på lengre sikt nødvendigvis føre til at partimønstret omformes. I alle fall mener vi det som er nokså sikre på at det også i framtida vil komme opp saker på saker der "apparatene" vil gå mot grunnplanets interesser. Hastigheten og retningen på denne endringa bestemmes blant annet av SF/SF's Ungdom, men sjølsagt også av innsatsen til krefter som ser seg tjent med å opprettholde partimønstret slik det er, og av krefter som vil endre det i andre retninger enn det vi ser oss tjent med.

MAKTHAVERNES STRATEGI, SPLITT OG HERSK!

Vi kan lære mye av makthavernes strategi for å holde på makta. Mønstret kommer til å gå igjen også i andre saker.

- De vil sjøl forsøke å gripe innover mot venstre. De vet at de må gi skinn av å ta avstand fra Høyre og pengelukta om de skal lykkes. Alene er makthaverne få, de må unngå å bli isolert. Sjelden har Unge Høyre lett slik etter folk for å gjøre seg sjøl "tverrpolitiske", sjelden har AUF-ere og Unge Venstre-folk stått høgere i kurs der. Som et bevis på hvor "radikale" SJEF-ene (Si-Ja-til-EF) var ble

det holdt fram at Metliaas var NATO-motstander. Han var ikke engang farlig å være i samme rom som.

- De vil forsøke å splitte opp motstanderne, kjøre dem ut mot hverandre på punkter der det foreligger mer eller mindre klare motsetninger. Hvis kapitalkreftene får oss til å bekjempe hverandre, så slipper de den jobben. De må hindre at vi klarer å opptre samlet. Av og til får de "hjelp", for eks. fant SUF (m-1) ut at det var svært nødvendig å bekjempe "jordbruksmonopolene" omtrent samtidig som Haakon Lie, Aftenposten og Arbeiderbladet kjørte ut mot kornsubsidiereordningene. Dette viser at enhetsparoler ikke er et abstrakt krav, men noe som må uttrykkes gjennom praksis.

Tor Dagle, SJEF (Si Ja til EF)-formann i Akershus og tillitsmann i DNA, har kommet fram til at Høyre er den eneste brukbare samarbeidspartneren for DNA. I en avispolemikk skrev han:

"Opprinnelig var Arbeiderpartiet talsmann for de folkegrupper som man kalte arbeidere bønder og fiskere. Av de siste yrkesgrupper er det i dag atskillig færre enn det var. Det er naturlig at samfunnet ikke kan vie samme oppmerksomhet til yrkesgrupper som i løpet av en liten mannsalder har skrumpet inn til langt under halvparten."

DNA's politikk har nettopp gått ut på at disse yrkesgruppene skal skrumpes inn!
Hvem er dette "samfunnet" Tor Dagle snakker om?

- De vil forsøke å sette ekstremist-stemplet på motstanderne. Haakon Lie kalte oss nasjonalkommunister og reaksjonære storbondeførere. "Russer-frykt" og gammel kommunisthets er god å ty til når folk skal skremmes dit de ikke går frivillig. Makthaverne vil med stor glede plukke fram og slå opp uttalelser, synspunkter og handlinger som ikke er representative. "Se her, her har dere dem! Slike er de!" Om nødvendig lager de provokasjoner sjøl.

HVORDAN MØTE DISSE FRAMSTØTENE?

En "tverrpolitisk" organisasjonsform er et forsvar mot dette. Skal vi få til det må vi respektere at andre har et annet utgangspunkt enn vi sjøl har.

For å summere opp strategiske lærdommer:

- Vi skal i alle saker konsentrere oss om hovedmotsetningen, i den saken som er aktuell.
- Vi skal konsentrere oss om å peke ut, isolere og bekjempe hovedmotstanderen.
- Vi skal finne alliansepartnere så langt til "høyre" som mulig.
- Vi skal la den nødvendige politiske utviklinga hovedsaklig skje gjennom handling; ved at vi blir en så sterk trussel at makthaverne blir nødt til å angripe "våre" folk. Når de angripes, må de forsvare seg. Ved at vi hjelper dem med det forsvaret utvikler vi det politiske nivået. Vi må stole på at vår analyse, vår strategi, vår praksis og våre metoder har gjennomslagskraft. Erfaringene fra EF-kampen viser at vi kan gjøre det.

3. EF-kampen har pekt ut arbeidsfelter.

Parolen for EF-motstanden har vært enkel og grei: "Stem nei!". Bak denne parolen har det utviklet seg noen hovedlinjer i argumentasjonen. Om vi foretar en analyse av motsetningene i det norske økonomiske og politiske systemet så ser vi at disse hovedlinjene samsvarer godt med nettopp de feltene i systemet der motsetningene hoper seg opp. Dette er sjølsagt ingen tilfeldighet. Og det peker på arbeidsfeltene også framover.

- Alternativet til EF er å stå utafor EF. Det betyr at det er nødvendig å føre videre kampen for den nasjonale sjølråderetten. Som sosialister er vi prinsippielt imot "frihandel". Og vi er mot en handelsavtale som gjøres utviklingsbar. Stort sett er vi for en handelsavtale med mest mulige unntak. Men den viktigste måten å kjempe mot virkningene av handelsavtalen på, er å bygge opp folkemakt innalands; vi må målbevisst arbeide for å sikre og utvikle handlefrihet i forhold til utenlandske økonomiske, politiske og militære interesser. På denne måten kan vi tvinge fram til bruk de mulighetene en formell sjølstendighet gir oss til å bryte med ei "utvikling" flere og flere rammes av. Vi må kjempe for å få gjennom tiltak som vil gjøre

det vanskeligere å melde Norge inn i EF. Dette er ikke en politikk for nasjonalistisk isolasjonisme. I kampen for nasjonal sjølråderett må vi stå solidariske med krefter ellers i verden som også kjemper for de samme rettighetene - som kjemper mot den samme fienden.

● EF-kampen har reist spørsmålet om makta over arbeidsplassene med ny kraft. Det trengs en forsterket innsats på felter som organiseringa av produksjonen, av bedriftene, makt over rasjonalisering og strukturrasjonalisering, arbeidsmarkedet, kamp mot helsefarlige arbeidsforhold osv. Dette dreier seg om hvem som skal bestemme over hva som skal produseres hvordan og hvor. Hvorfor skal det produseres? Hvordan skal det fordeles? Nettopp i arbeidssituasjonen kommer motsetningen mellom arbeid og kapital klarest fram. Det er nødvendig at vi utvikler og styrker samarbeidet med arbeiderbevegelsen i andre land for å klare slike oppgaver. Parolen er den samme som den har vært: "Arbeidere i alle land, foren dere!"

● FF-motstanden er sterkest i utkant-Norge. Denne motstanden er en naturlig videreføring av den langvarige kampen disse gruppene har ført i mannsaldre. Den vil fortsette 7

- som en kamp mot avfolking, for å fremme primærnær-
ingenes og småindustriens muligheter, jordbrukernes og
fiskernes makt over sine egne næringer, for å fremme
industriutbygging i bygdene, samvirkebevegelsen, osv.

● Den andre sida av sentraliseringa viser seg som press-
problemer. Vi har i de senere år hatt mange aksjoner
som har tatt opp slike forhold. Dette må utvikles. Det
gjelder aksjoner i forbindelse med byplanlegging, bo-
miljøproblemer, barnehageaksjoner, "et-sted-å-være"-
aksjoner, aksjoner mot forurensning, trafikkproblemer.
Lista kan gjøres lang. Det viser at mulighetene for poli-
tisk arbeid er store.

● Det seinkapitalistiske systemet er menneskefiendtlig.
Foruten alt det andre mer eller mindre nyttige det produ-
serer, så produserer det også sosiale "klienter" av alle
slag. Det er folk med psykiske og sosiale problemer,
med omstillingsproblemer, arbeidsløse, folk som faller
"utafor" på grunn av for hardt press, fordi de ikke klarer
de økonomiske problemene, folk som tyr til "løsninger"
som stoffmisbruk, kriminalitet osv. EF-kampen har
ført til at mange flere nå ser hvilke krefter som er år-
saken til disse forholdene. Det er ikke nok med en so-
sialpolitikk som legger "plaster" på sårene, det trengs
politikk som fjerner årsakene. Da er det nødvendig å
føre videre kampen som tar opp problemene til de som
rammes. Dette må være en del av sosialarbeidernes
faglige kamp.

● Stadig flere blir opptatt av økologi (om balansen i na-
turen og forvaltninga av ressursene). I EF-debatten er
det med rette blitt fremholdt at kapitalistiske systemer
som USA og EF er i ferd med å ta knekken på menneske-
nes muligheter til å overleve. Framtidas livsmiljø er
alvorlig truet. Kapitalismens ressursløsning og foru-
rensning blir nå brukt i forsøk på å få arbeidsfolk til å
være tilbakeholdne i lønnskrav og villige til å godta høye-
re skatter for å minske ulempene ved kapitalens fram-
ferd. Monopolkapitalen er nå i ferd med å gjøre ikke
bare forurensningene, men også kampen mot dem til
felter for profitterende virksomhet. Den økologiske kri-
sa gjør ikke kampen om makt og fordeling av inntekter
og utgifter uvesentlig. Den viser tvertom at bare arbeid-
ernes maktvertakelse og omfordeling av ressursene kan
bringe verden i økologisk balanse.

● EF-motstanden blant ungdom under utdanning har vært meget sterk. Økt press og rasjonalisering gjør situasjonen vanskelig for store ungdomsgrupper. Fagene rettes inn mot kapitaleiernes behov - det ideologiske innholdet i utdanninga tjener borgerskapet. Elever og studenter har svart på dette med organisering og kamp.

● Kvinnene er ofte blant de første som rammes av kapitalismens problemer. Det er derfor naturlig at de gruppene som har tatt opp kampen mot kvinneundertrykkinga også aktivt har kjempet mot EF - og det er svært naturlig at de ikke kommer til å gi seg med det. De sto i første rekke i EF-striden - de har krav på støtte fra dem de kjempet sammen med også fortsatt.

På disse og andre felt har EF-kampen brakt ny innsikt og ny avklaring. Kampen har utviklet oss - vi har kommet lengre enn vi var for to år siden. Om to år til skal vi være kommet lengre enn vi er nå!

4. Et naturlig kampfellesskap.

HVEM ER VI?

I kampen mot EF har mange sosiale grupper og klasser stått sammen: ulike grupper lønnsarbeidere, fiskere, småbrukere/bønder, fagfolk av mange slag, grupper av mindre, sjølstendige næringsdrivende, ungdom under utdanning, kvinnegrupper osv.. Dette kampfellesskapet er ikke tilfeldig. Kampen mot EF er en videreføring av den interessekampen som tyngdepunktet i motstandsbevegelsen; lønnstakere, jordbruks- og fiskeribefolkningen, har ført i mange år. Kampfellesskapet er et uttrykk for grunnleggende sosiale realiteter ved klassesituasjonen i Norge.

VI HAR STÅTT SAMMEN FØR

Disse alliansene, og den politikken de gir uttrykk for, har minst like lange tradisjoner som norsk arbeiderbevegelse har historie. Tyngden bak er en grunnleggende radikal tendens blant nordmenn. "Det er nærmiljøet og selvstyret som mobiliserer seg mot ekspert- og fjerndirigering, hva

enten den kommer fra Oslo eller Bryssel. Tendensen er nasjonalistisk, men preget av en umiskjennelig sosial radikalisme. Det er ikke første gang denne bølgen ruller i Norge." (Samtidshistorikeren Hans Fr. Dahl i "Orientering" nr. 29, 1972) Dette var bølgen som skjøv bondeopposisjonen og Venstre fram i forrige århundre., det var bølgen til Marcus Thrane, den var Martin Tranmæls støtte under første verdenskrig, Johan Nygårdsvolds basis i tretti-åra, motstandskampens under den andre verdenskrigen.

VI MÅ FORTSATT STÅ SAMMEN!

Dette er en naturlig allianse i norsk politikk og i norsk arbeiderbevegelse. Dette har vært grunnlaget når norsk arbeiderbevegelse har vært på sitt beste, når vi har kappet av på kapitalmaktas posisjoner.

Likevel er denne allianse "normalt" splittet. Maktøverne klarer å spille de forskjellige gruppene ut mot hverandre. Det er det de klarer seg på.

I EF-kampen har vi på mange vis klart å gjenreise og utvikle dette fellesskapet. For eksempel oppdaget mange at parolen "By og land - hand i hand" innebar en realitet, den fikk ny mening. Det er sosialisters første oppgave å holde på og videreutvikle det interessefellesskapet disse alliansene er et uttrykk for.

5. Grasrotlinja gir grasrotmakt.

EF-kampen har utviklet seg til å bli en kamp mellom "vanlige" folk - grasrota - og de som i dag har makt i samfunnet. Folkebevegelsens styrke og eksistensberettigelse har vært at den har vært en grunnplansorganisasjon. Den har utløst folkelige krefter, bygd ut alliansene mellom forskjellige grupper, organisert grunnplanen.

Det var dette som var den eneste måten vi kunne stå mot presset fra kapitalmakta på. Folkemakt vokser fram nedenfra. Ved at vi tar konsekvensen av våre interesser og vårt syn, organiserer oss og står sammen, kan vi bli sterke. Det er bare slik vi kan bli sterke. Kamp nytter. Kamp er det eneste som nytter. På denne måten kan vi tvinge fram vårt syn i parlamentariske organer, i parti- og organisasjonsledelser som ikke vil høre på oss ellers. Vi må gjøre valget klart og påtrengende for de som nå sitter der, de skal ikke slippe unna å ta stilling til hvilken side de vil støtte: kapitalmakt og apparatmakt - eller folket! Vi vet nå hvor vi har de som stoler på tyngda i "apparatene", de har vært flittige til å skrive seg på opprop. Vi vet at vi på ingen måte er trygge så lenge de sitter der. De "valgte feil" - vi må fjerne grunnlaget for deres makt over oss - vi må fjerne dem fra stillingene og posisjonene deres!

HVA ER GRASROT-LINJA?

Det som kjennetegner grasrot-linja er at den jamne kvinne og mann driver politisk praksis sjøl.

- Vi driver politikk. Det betyr at vi driver kamp for våre interesser. Hvordan vil vi ha det? Hva er vi tjent med? Hvem er vi tjent med?
- Vi driver praksis. Det betyr at vi slår oss sammen, organiserer oss, jobber aktivt - med møter, stands, utdelingsaksjoner, husbesøk, munn-til-munn-metoden, studiearbeid, demonstrasjoner, osv.. Metodene er mange, vi bruker de folk sjøl vil godta som sine egne metoder.
- Vi driver sjøl. Vi overlater ikke til andre å ta avgjørelsene. Andre som står oss mer eller mindre fjernt, som mer eller mindre berettiget forvalter tillit. Det er våre interesser, det er vår sak - vi skal føre det fram sjøl!

Slike er metodene som gir grasrotmakt. Slik er grunnmuren i folkemakt. Det er politikk i metoden. Det er mer politikk i at folk gjør ting sjøl og i måten de gjør det på enn i hva de sier. Grasrotlinja er demokrati.

ER SJØL ET GODT PARTI OVERFLØDIG?

Hva er oppgavene til et sosialistisk parti i forhold til aksjoner og folkelige bevegelser?

● Som parti vinner vi sympati og trekker folk til oss ved å arbeide sammen med dem, ved å vise at vi er nyttige, at det går an å stole på oss, ved i praksis å vise at vi klarer å analysere situasjonen strategisk og taktisk riktig, ved å gi folk de effektive argumentene. Vi støter folk fra oss ved å opptre arrogant og bedrevitende, ved å kommandere dem, ved å "kuppe" dem, ved å dra dem etter oss etter håret.

● Vi - og de andre som er med - høster erfaringer som er allment viktige. Dette er erfaringer som vi får bruk for senere. Dette er arbeiderklassens og folkets erfaringer - dette er partiets erfaringer. Vi som parti må summere opp og systematisere disse erfaringene. Det er blant annet derfor vi har et parti. Partiet er brua fra ett aksjonsfelleskap til det neste. Vi står i et parti fordi vi vet at det stadig vil bli et neste.

● Vi utvikler dermed det politiske nivået, både i aksjonen, bevegelsen og partiet. Dette skjer gjennom analysearbeid, teoretisk debatt og skolering, men først og fremst gjennom den praktiske kampen.

De beste partiene skapes gjennom kamp.

Å delta i folkets kamp er den eneste måten vi kan prøve våre teorier og vår organisasjon, den eneste måten der vi kan kvitte oss med feil, stadig forbedre og utvikle oss.

Et sosialistisk parti nærer klassekampen. Et sosialistisk parti næres av klassekampen. Men vi skal dømmes ut fra virkningene av det vi gjør. Treet kjennes på fruktene. Er fruktene dårlige så er treet dårlig.

Hvis også denne ballongen brister, da taper vi ...

DET ER IKKE BARE SUF (m-l) SOM SER SINE
INTERESSER GODT TJENT MED Å BLÅSE
OPP SUF (m-l)'s BETYDNING

VÅRT SYN PÅ „FOLKEBEVEGELSEN“

Felleskaps. Mange lurene vært på hvordan vi stiller oss til denne bevegelsen.

Vårt strategiske hovedprinsipp for kampen mot EEC og dyrtida er at arbeiderklassen må gripe ledelsen. Fordi EEC er et utslag av den allmenne tendensen i kapitalismen (monopolisering og jakt etter større markeder), og fordi dyrtida representerer et sær-egent og tidsbestemt uttrykk for denne allmenne tendensen, er kampen mot EEC og dyrtida en anti-kapitalistisk kamp. Fordi arbeiderklassen er den klassen som kommer til å knuse monopolkapitalens diktatur, og innføre sin egen stat — proletarietets diktatur — må arbeiderklassen også stå i spissen for ulike folkegruppers daglige kamp for å verge sine interesser mot kapitalens framstøt. Hvis f.eks. bøndene hadde kunnet lede kampen for folkets velferd, hadde de også kunnet lede en revolusjon. Arbeiderklassen er den sterkeste delen av folket — den er hovedbolverket som verner kåra til folket.

«Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet er en borgerbevegelse mot EEC. Den har et råd der det bl. a. sitter en banksjef, en fabrikk-eier, en fylkesarbeidssjef, en direktør,

helse- og fiskeridirektørene i staten og noen små og mellomstore fagforeningspamper. Vårt standpunkt er at «Folkebevegelsen» representerer den statsmonopolistiske norske landbrukskapitalen og en del annen norsk kapital med interesser som strir mot EEC. De er understøtta av ei gruppe fagforeningspamper med spesielle «nasjonale» synsmåter, (jfr. artikkel om «Furubotns nasjonale linje»).

Kampen mot EEC og dyrtida må ta utgangspunkt i folkets livsinteresser. EEC og dyrtida er ledd i en mangesidig offensiv fra monopolkapitalen mot folket. Kampen mot disse tiltaka er kamp for folkets interesser. Men hvem trur «herrer direktører og bank-sjefer» i folkebevegelsen «kjemper» for tid og energi? Det er ingen virkelig ledelse. Det er bare et lite uter-kropp — er det nødvendig å bygge lokale kamporganer som mobiliserer for riktige paroler.

Vi trur ikke det er noen viktig oppgave å bekjempe «Folkebevegelsen». Den er født i avisspaltene — på Dagbladet 2. side, i «Friheten» og i «Orientering». Den vil trolig sjelden bevege seg vekk fra avisspaltene og ut i det levende livet. Gjør den det, skal en være på vakt.

Stalin skriver: «En nasjon er et historisk oppstått, varig fellesskap i språk, territorium, økonomisk liv og psykisk egenart, som kommer til uttrykk i felles kultur.» (Marxismen og det nasjonale spørsmål, Oslo 1950.) Borgerskapet er den klassen som gjennom utviklinga av innen-nasjonal arbeidsdeling, utvikling av et enhetlig marked og et sterkt borgerlig statsapparat til å verne dette, la grunnen for framveksten av nasjonene og nasjonalstatene.

I borgerkapets progressive fase har det

«EEC betyr ikke noen nasjonal undertrykkelse av Norge og nordmennene. Derfor har ikke forsvaret av nasjonale institusjoner, (Storting, Grunnlav, konge etc.) i seg sjel noen plass i kampen mot norsk EEC-medlemskap. Norges suverenitet ble kjempa fram av det norske nasjonale borgerskapet i 1905 i strid med svenske interesser. Det norske borgerskapet har for lengst slutta å være nasjonalt, og suvereniteten har allerede i lang tid vært løslatt. Å trekke fram problemstillinger og paroler fra borgerkapets nasjonale fase har ingen mening i dag.

Spørsmålsfronten

I den siste tida har det i pressa vært snakk om noe som kalles «Ungdomsfronten» mot EEC-medlemskap. Den består av ungdomsorganisasjonene til NKP, SF, DNA, Venstre, Kr. F. og Senterpartiet, som har gått sammen om et vedtak (28. august).

Her går det fram (1) at organisasjonene tidligere hver for seg har gitt uttrykk for at de ikke godtar Romatraktaten som grunnlag for europeisk samarbeid, (2) at de har «bestuttet å utveksle informasjon» om sju spørsmål om europeisk og internasjonalt samarbeid og (3) at de har oppretta et «kontakttutvalg» der formennene deltar.

Hva er det så å si til dette? For det første er det ikke snakk om noen «front».

Det finnes ingen plattform, bare sju spørsmål. Det finnes ingen organisasjon — bare seks formenn. Det skal ikke drives noe felles arbeid — bare utveksles informasjon.

Formannen i «Kommunistisk Ungdom» — Øvesen — som flere ganger har kritisert

marxist-leninister for ikke å skjønne seg på frontpolitikk, kaller likevel dette for en «front». («Friheten» nr. 33 — 70).

Hvilket politisk innhold har denne «spørsmålsfronten»? Blant spørsmålene finner vi: «Hvilke samarbeidsformer i Europa kan sikre et all-europeisk samarbeid?», «Hvordan kan Norge ved internasjonalt samarbeid sikre en demokratisering av handels- og kapitalstrukturen i internasjonal økonomi?» og «Hvilke internasjonale samarbeidsformer kan sikre sosial utjamning og folkevalgte organers styring over samfunnsøkonomien?».

Men å besvare disse borgerlige og naive spørsmålene bidrar ikke til å reise noen kamp mot EEC. Den kan ikke reises som en slags spørrelek. De som vil kjempe mot EEC kan derfor ikke gjøre det i «ungdomsfronten». De må, uansett organisatorisk tilknytning, ut ifra ønsket om å forsvare folkets livsinteresser arbeide for *enhetsaksjoner* av alle grupper som rammes.

tida innenfor...

Dette har en viss betydning for den linja disse folkene kjører fram i kampen mot EEC-medlemskap. Linja deres er ei klasse-samarbeidslinje, men, vel og merke, ei nasjonal klasse-samarbeidslinje. «Skal nordmenn råde i Norge?» spurte Ragnar Kalheim i SF-avisa «Orientering». Derfor har denne gruppa kommet i konflikt med DNA-ledelsen som er tilhenger av «moderne» og strømningefremt klasse-samarbeid på internasjonal basis. I «Folkebevegelsen» sitter Furubotn-folka i koalisjon med statsmonopolistisk jordbrukskapital, (Landbrukets Sentralforbund m.m.), som ønsker andre markedsordninger enn fullt EEC-medlemskap (handelsavtale med EEC osv. ...).

I plattform fra denne «Folkebevegelsen» kjøres disse kravene om andre markedsordninger fram, mens Furubotnikenes «Norge for nordmennene»-linje ikke kommer til uttrykk. Likevel utgjør furubotnikene den største og mest handlekraftige enkeltgruppa i «bevegelsen», og i de første avisannonnene (17/9) inntar 1814, 1905 og grunnloven den dominerende posisjonen. Furubotnikene vil utvilsomt ta ledelsen i «bevegelsen» og sette sitt spesielle «merke» på det som blir av praktisk virksomhet.

SUF (m-1) ettersommeren 1972, ved brev fra formannen.

Til Ungdomsfronten mot EF

Oslo 22/7-72

Vi har gjennom avisene fått kjennskap til at Ungdomsfronten mot EF har tatt initiativet til en ungdommens aksjonsuke mot EEC fra 3.-10. sept. Vi ser dette som et svært bra tiltak nå like før folkeavstemninga. Ei brei markering av ungdommens syn vil kunne bety fleire Nei-stemmer.

Våre medlemmer, spesielt på skolene er villige til å satse for fullt nå like før avstemninga. Likeså er det stor stemning for markeringer blant soldatene.

I månedsskifte juli/aug. vil vi arrangere 6 Rød Front-leirer for ungdom over heile Norge. Godt over tusen vil delta. Her vil EEC bli tatt opp, og spesielt hva som kan gjøres til høsten.

Vi meiner at nå like før avstemninga bør alle motsetninger EEC-motstandere imellom vike før samarbeid retta mot tilhengerne.

Det beste vil derfor være at den kommende aksjonsuka blei prega av såvel politisk som praktisk samordning der alle ungdomsorganisasjon er var med.

Vi vil derfor i denne uke ta kontakt med Samordningsgruppa for å høre reaksjonen på dette brevet, og undersøke om et fellestmøte kan komme istand der disse synspunktene blir diskutert på fritt grunnlag.

F.g.a. sommerleirene er det av en viss betydning at dette skjer så raskt som mulig.

På vegne av Sentralkomiteen i SUF (m-1),

Sverre Knutsen - Formann.

Den som vil lære av historia må spørre seg sjøl: hva ligger mellom disse to åra? Hvilke grupper i motstandsbevegelsen er det som har sørget for ei utvikling som har tvunget MLG/SUF (m-1) bort fra 1970-linja? Hvorfor ble det verre og verre å stå på ei slik "linje"? Må det ikke ligge en grunnleggende analytisk og strategisk feil bak et sprangvis skifte fra organisatorisk sekterisme ("venstre"-avvik) til politisk opportuniste og nasjonalsjåvinisme ("høyre"-avvik)?

Den som vil lære må finne ut hva som skjedde og hvorfor det skjedde.

Den som vil bruke lærdommen som rettesnor for seinere kamper bør også spørre seg:

- tjente sekterismen folkets kamp eller forkudret den?
- tjente den stadige og masete "linje"-kranglinga folkets kamp? Eller tok den rett og slett tid og krefter fra nyttig innsats?
- tjente hetsen mot de andre EF-motstanderne, de taktiske krumspringene og den stadige dolkinga i ryggen folkets kamp?

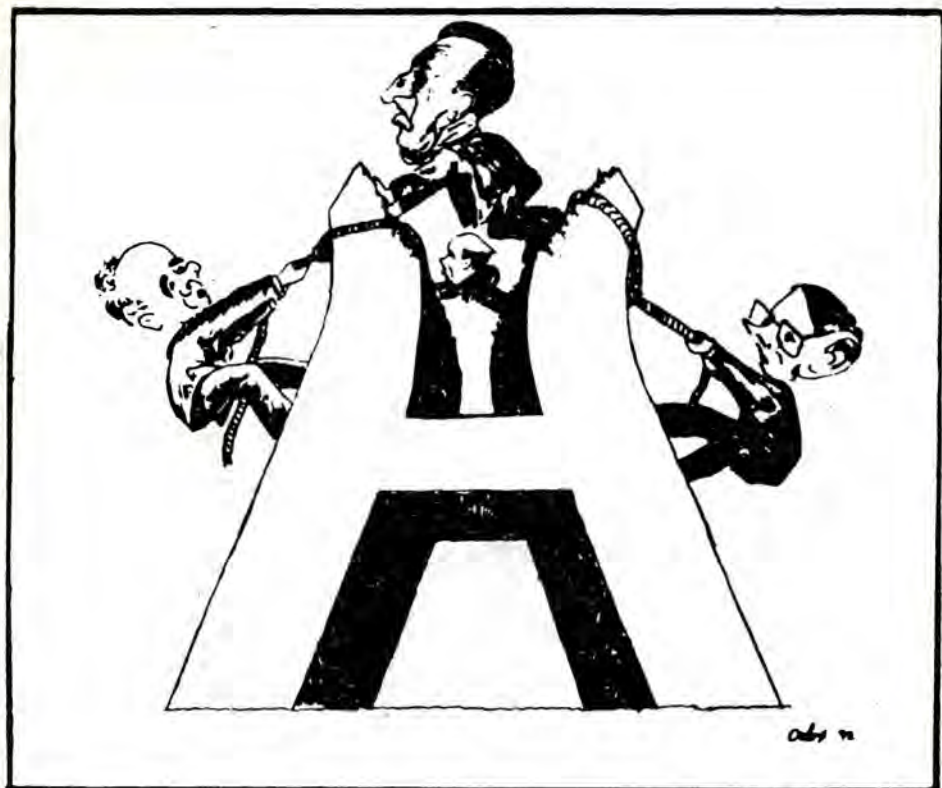
Eller er det slik at det er folkets fiender som tjener på slik virksomhet? Vi tror det siste er tilfelle.

6. Våre motstandere.

DEN "HELLIGE" TREENIGHETEN

EF-kampen har tydeligere klargjort hvem våre motstandere er: Det er de store kapitalinteressene - og de gruppene blant byråkratene og topp-politikerne som har utviklet et interessefelleskap med storkapitalen.

- Det er nokså innlysende at de store kapitaleierne vil tjene på EF-medlemskap - og på EF-utvikling. Følgende organisasjoner var raskt ute for å gratulere Bratteli med forhandlingsresultatet - et resultat som for de interessene som de representerer var en seier og ikke et nederlag: Norsk Arbeidsgiverforening, Den norske Bankforening, Norges Forsikringsselskapers Forbund, Norges Eksportråd, Norges Handelsstands Forbund, Norske Håndverks- og Industribedrifters Forbund, Norsk Rederforbund og Norges Industriforbund.
- Disse interessene har sterk innflytelse over - og blir støttet av - grupper i den offentlige administrasjonen. Det er kanskje første gang Utenriksdepartementet så entydig har tatt på seg oppgaven som propagandasentral, men forskjellen fra tidligere ligger mest i at de denne gangen gjorde det åpent. Når motsetningene spisser seg til forsvinner tåkeslørene.
- Tradisjonelt støttes kapitalbevegelsen av de borgerlige partiene, først og fremst Høyre. Det er stort sett rimelig. Det som overrasker en del mennesker er at ledelsen i Det norske Arbeiderparti og Landsorganisasjonen også gjør det. For sosialister er ikke dette overraskende. DNA/LO-ledelsens EF-begeistring er resultatet av en lang historisk utvikling. Det er ikke noe "tragisk feilgrep" som kan rettes med et par personskitter. Det er den normale virksomheten til det "moderne" sosialdemokratiet, det er den foreløpige siste steinen i det byggverket som heter klassesamarbeid. DNA/LO-ledelsen har båret mange steiner til dette byggverket i åras løp. Vi kommer stadig oftere til å se dem arm-i-arm med Høyre - med nye steiner. Vi skal gjøre vårt til at de steinene faller der de passer best - på deres egne tær.

EF-tilpasning

(Tegning: Bjørn Ostrø)

DE SAMARBEIDER MED UTENLANDSKE INTERESSER

Det ligger en lang historisk utvikling bak interessefelleskapet mellom disse gruppene. Gjennom EF-kampen har det blitt enda mer intimt og fast. Denne harde kjernen samarbeider også med utenlandske interesser. Vi ser det på det politiske planet. Halvdan Hegtun advarte 27. januar 1971 i Europarådet EF-politikerne mot å snakke så mye om unionsplanene. Det kunne skremme nordmennene, mente han. Vi har hatt en jamn strøm av EF-byråkrater/politikere til Norge. De har avlevert sine skreddersyde og "bestilte" uttalelser - behørig slått opp i presse, radio og fjernsyn.

Men også på det økonomiske planet ser vi hvordan makt-haverne faller til fote for utenlandske interesser: Noen få eksempler - i 1962 ble Findus solgt til Nestlé. Vi husker skandalene omkring Husnes-saken fra 1963. I 1967 vedtok

Storingsflertallet - mot blant annet SFs stemmer - å selge Årdal og Sunndal Verk til ALCAN. De har ikke gjort noe for å stoppe oljeselskapene i å ta ut profitt gjennom overpris.

Den mest presise definisjon av en sosialdemokrat må i dagens situasjon være en person som mener at fri etableringsrett er nødvendig for å samordne europeisk arbeiderbevegelse.

(Dag Seierstad)

Tor Aspengren - som ifølge teorien skulle representere arbeiderne her i landet - støtter på sin side kapitaleierne når de truer med å flytte sine utvidelser ut av Norge: "Jeg synes ikke disse tendenser i og for seg er kritikkverdige, hvis iverksettelsen først skjer når det er avgjort at Norge ikke kommer med." (Intervju i Arbeiderbladet) LO-sekretariatet fant ut at intervjuet var så bra at de gav det ut som "LO-informasjon om EF" nr. 1.

MAKTHAVER-METODER

Vi kan lære mye av de metodene makthaverne har tydd til i EF-kampen. Det viser hvor store interesser som står på spill - det viser metodene de bruker når de føler at disse interessene er truet:

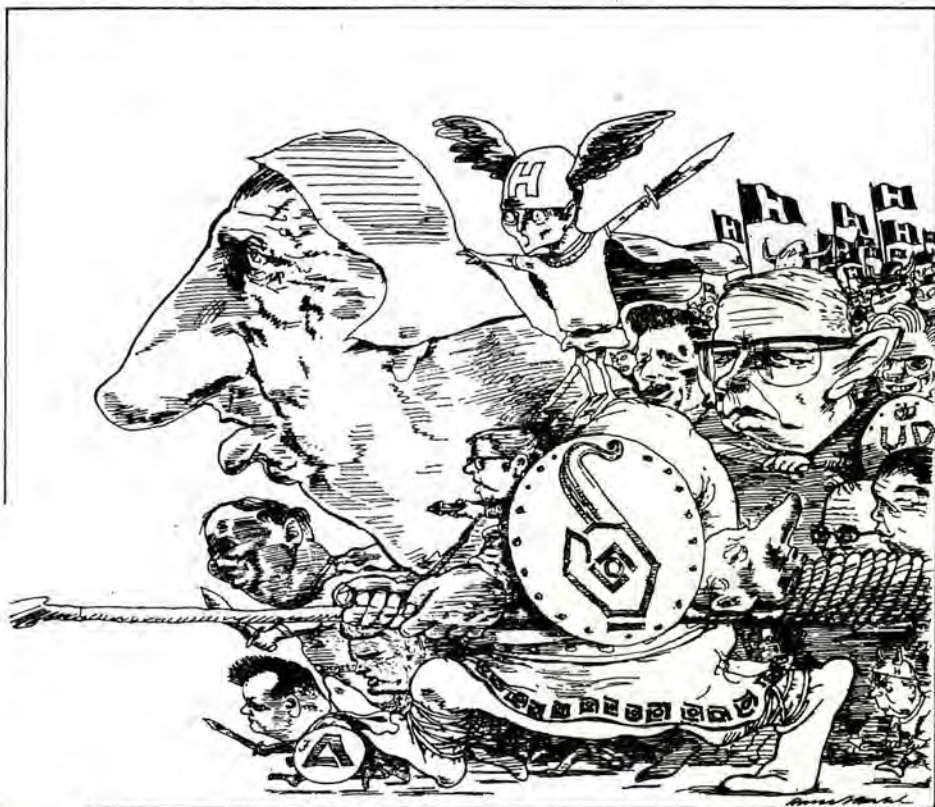
- Vi skal ikke her gå inn på de kriminaliserende bakvaskingskampanjer og de helløgn og halvsannheter tilhengerne har brukt - om saken og om Folkebevegelsen.
- De fikk utsatt folkeavstemninga. Deretter brukte de tidspresset som et ja-argument.
- Stortingsrepresentantenes adgang til å stille spørsmål om EF-saken ble innskrenket.
- De tok statsapparatet direkte i bruk i arbeidet for tilhengerne syn.
- Tilhengerne fikk bortimot 5/6 av de statsmidlene som ble bevilget til EF-kampen. Skattebetalernes penger ble brukt mot skattebetalernes interesser.
- De har brukt organisasjonsapparatene for å tvinge gjennom sitt syn. Samtidig som arbeiderne på bedriftene gikk mot medlemskap ved uravstemning satt representantene fra bedriften og stemte for på LO-kongressen. Deretter forsøkte de seg med korttidssekretærer.
- De kontrollerer 90 prosent av pressen her i landet - og det syntes på den pressen.
- De har stor innflytelse i radio og fjernsyn - det merkes også der.
- De har brukt enorme pengebeløp for å snu folkeviljen: For å lønne folk til å stå på stand, til å gå rundt med de fargesprakende brosjyrene deres (markedsføringsopplegg tilrettelagt blant annet av det amerikanskkontrollerte reklamefirmaet Holter, Young & Rubicam), for å lønne korttidskommisærene på alle plan, for å kjøpe reklameplass osv..

DET VAR IKKE MIDLENE DET STO PÅ

Kjernen i kapitalbevegelsens metoder kommer til uttrykk i banksjef Johan Melander's uttalelse på årsmøtet i Den norske Creditbank: "Det skal ikke stå på midler i kampen for å få det norske folk til å stemme ja ved folkeavstemningen om EF!" Creditbankens regnskaper viste at han hadde dekning for sine ord. Vi har også sett det i praksis.

Grasrot-linja er demokratisk i sin metode. Metodene til makthaverne er svært langt fra å være det.

Aspengren sa i forbindelse med Gjøvik-møtet at Regjeringen måtte gå, den ville tape "virkemidlene" sine om folket sa nei. Dette "virkemidlet" er muligheten til å bestemme over folk mot deres vilje. Generalsekretær Ronald Bye omtaler "virkemidlet" slik: "Dette viser at vi gjennom bevisste politiske og kraftige organisasjonsmessige opplegg kan klare å forskyve opinionen dit vi vil." (Sjøsagt i Aftenposten, men før det viste seg at han ikke klarte det alikevel.)

Dette viser at det makthaverne frykter er det politiske i at vi kan klare det. Det er ikke toll-murer og russisk invasjon. Det er det å ikke få det som de vil. Det er det at vi kan finne ut hvilke metoder vi skal bruke for å bli sterke.

Vi kan bare si: De gjør rett i å frykte folkets makt!

Regjeringen er misfornøyd med folket. Er det lettest at Regjeringen oppløser folket og velger seg et nytt?

7. Omgruppering til forsterket kamp.

DET UTGANGSPUNKTET VI HADDE - OG SOM VANT!

SF/SFs Ungdom hadde høsten 1970 følgende utgangspunkt for kampen mot EF. Slik sto det i studiekurset om EF (her fra Dag Seierstad, "EF - eller Norge?", PAX, side 105):

"I kampen mot EF-medlemskapet åpner dette for to tilnærminger:

1. Folk flest betrakter samfunnet i Norge og utviklingen i Norge som en naturnødvendighet, hinsides Bortens og Brattelis vilje. Skjevhetene ved EF er likevel så opprørende og så truende at folk kan se ting de ikke kan - eller vil - se i Norge.

Perspektiv: Det er mulig å skape innsikt om EF blant folk som er blinde i Norge.

2. EF er ikke noe folk vil reagere mot før de opplever det på kroppen. Derfor er det viktig å påvise at EF bare er en drastisk videreføring av en utvikling i Norge som folk alt i dag reagerer på.

Perspektiv: For å skape innsikt om EF, må vi skape innsikt om Norge.

Det er ikke nødvendig å velge mellom disse to tilnærmingerne. De er forenlige og er mest effektive når de kan utfylle hverandre."

Det første er et mer allment utgangspunkt, det siste tar mer opp særskilte og nære forhold. Enkelte nasjonalistisk orienterte hadde bare det første perspektivet til å begynne med, en del venstreavvikere hadde bare det siste ("dyrtids-linja").

EI POLITISK UTVIKLING ER IKKE TILFELDIG

Folkebevegelsen ble tverrpolitisk organisert rundt det ene allmenne kravet "Nei til EEC". Sosialt fikk den oppslutning fra alle de viktige gruppene som hadde objektive interesser av å stå sammen om nettopp dette ene kravet. Det er forsåvidt i samsvar med prinsippene for defensiv interessekamp. Og EF-kampen var en folkets forsvarskamp. Gjennom kampen har dette interessefellesskapet blitt utdypet og utviklet.

Argumentasjonen som førte fram til denne parolen, de premissene som lå bak, varierte. Det er naturlig at det er slik. Skulle vi stå sammen måtte vi respektere at vi hadde forskjellige utgangspunkt for vår EF-motstand. Slik måtte det være.

Men kampen har også ført mye av argumentasjonen sammen langs felles linjer. Det politiske innholdet i parolen "Nei til EEC" er også blitt utdypet og utviklet på disse to åra. Det har utkrystallisert seg et politisk hovedinnhold i EF-kampen som peker langt ut over den aktuelle kampen mot det formelle medlemskapet.

VI MÅ IKKE ØDELEGGE DET VI HAR OPPNÅDD TIL NÅ!

Det er nå nødvendig å holde på det som er oppnådd. Vi må unngå opprivende splittelser og fraksjonsstrider om Folkebevegelsen. Det vil kunne skape splid som det vil ta lang tid å hele. Vi har ikke råd til det.

Det er blitt ført fram tre linjer om hva som skal skje med Folkebevegelsen etter at det formelle medlemskaps-spørsmålet er avklart for denne gangen.

Noen går inn for ei total oppløsningslinje. Dette er et feilspor som grunner i at de tror spørsmålet er endelig avgjort og at det bare har denne formelle sida. Hele denne brosjyra har forsøkt å vise hvorfor det ikke er slik.

Andre går inn for ei slags omdanningslinje, der blant annet Folkebevegelsen skal gå inn i en såkalt "varig front". Også ei slik linje undervurderer nødvendigheten av å måtte gjenreise det kampfellesskapet vi nå har hatt. Feilsporet grunner i at organisasjonsspørsmålet sees abstrakt og ikke ut fra de oppgaver som det er nødvendig å løse til enhver tid.

Begge disse to linjene er feilaktige nettopp fordi spørsmålet om EF ikke er avgjort. Nå har kampen i to år stått om den formelle sida. Det er det vi har forsvart oss mot. I tida som kommer vil EF-trusslen arte seg anderledes, vi må derfor også møte den anderledes. EF-tilhengerne vil forsøke å gjøre Norge så likt EF som de klarer, de vil forsøke mange forskjellige metoder, gjennom den økonomiske politikken, konsesjonspolitikken, industripolitikken, distriktspolitikken, sosialpolitikken osv.. Spørsmålet om EF kan derfor ikke nå i hovedsak stilles opp i sin fulle bredde. Vi må dele opp fronten. Blant annet fordi framstøtene vil komme som delframstøt. Vi er for det som kan mobilisere og utløse krefter nå er konkrete sak-aksjoner.

De to "linjene" over er derfor feilaktige nettopp fordi vi kommer til å måtte samarbeide på ny om ikke så lenge. Vi kommer til å trenge både bredden og tilliten som Folkebevegelsen har hatt. Derfor må vi nå gjøre det som det er enighet om blant motstanderne. Folkebevegelsen vil etterhvert gå i "dvale", den skal holdes i beredskap til det formelle medlemskapsspørsmålet blir aktuelt igjen. Dermed bevarer vi det "samarbeidsklimaet" som vi har utviklet. Dette er den riktige linja. Dette åpner for å fortsette politikken i nye organisatoriske former.

EN TOSIDIG UTFORDRING

Vår oppgave blir derfor tosidig. Vi må fremme krav som bruker den formelle sjølråderetten vi har "sikret", krav som kan gi den et reelt innhold. Dermed gjør vi Norge ulikt EF, det er vår oppgave å sørge for at Norge aldri "blir modent for EF". For det andre er det vår oppgave å aktivisere folk som ikke lot seg aktivisere gjennom EF-kampen fordi de ikke forsto at EF angikk dem, eller som ikke klarte å utvikle en mer helhetlig forståelse av hva EF er i denne omgangen. Disse to sidene henger sammen.

En "varig front" som skal ta opp og møte de forskjellige framstøtene som kommer vil måtte ta opp de fleste spørsmålene i samfunnet og sette dem i sammenheng med hverandre, utvikle en helhetsanalyse. En slik front vil i praksis virke som et parti. Mye av vitsen med tverrpolitiske sak-aksjoner er at de ikke er partier, men i stand til å utløse flere krefter på en sak. Så får den politiske utviklinga komme etterhvert.

SKAL FOLKEBEVEGELSEN BLI DET "NYE"PARTIET?

"Varig front"-alternativet - forstått som en fast organisasjon - betyr derfor ei utvikling av Folkebevegelsen i retning av et parti. Noen kan kanskje ha drømt om det. Etter vår mening er det nok partier i Norge, og vi ser ikke hvorfor Folkebevegelsen skulle bli et bedre parti enn de som er. Folkebevegelsen rommer for store motsetninger til at det er realistisk. Den ville sprekke på det første problemet den ble stilt overfor, frihandel eller ikke. Å løse denne, og andre mer eller mindre reelle motsetninger innafor Folkebevegelsen vil nødvendigvis måtte ta krefter bort fra de viktigere oppgavene vi nå står framfor.

Et par andre momenter trekker i samme retning. For det første er det svært mange av dem som nå har arbeidet i Folkebevegelsen som føler et sterkt behov for å gå tilbake til sine respektive partier og organisasjoner. En del steder er det nødvendig med kraftige "oppgjør". Dette er viktig, blant annet med sikte på Stortingsvalget -73. Videre er det slik at det er vanskelig å holde aktiviteten i motstanden oppe på det høye nivået som den har vært i innspurten. Bevegelser styres blant annet av at de kan rettes mot et klart mål, også tidsmessig. Det er en sannhet at kampen går i bølger. Vår oppgave er ikke først og fremst nå mer eller mindre krampaktig vis å trekke ut den bølgen vi nå har, men ved hjelp av omgrupperinger og taktisk fleksibilitet legge grunnlaget for at den neste bølgen kan bli større og mektigere. Det er vår oppgave å sørge for at bølge følger på bølge, stadig større.

Vi må vokte oss for å stille problemet slik at krafta i motstandsbevegelsen - grunnplansaktiviteten - i hovedsak kanaliseres inn i et parlamentarisk spor. Det er sjølsagt også nødvendig, men først og fremst er det arbeidet på grunnplanet som må utvikles videre. Vi avviser derfor partibyggingsframstøt mot Folkebevegelsen, uansett hvorfra de måtte komme. Folkebevegelsens styrke har nettopp vært at den har vært utenomparlamentarisk og utenompartibyggende. Dette er nyttige fronterfaringer å føre videre.

HVA MÅ GJØRES?

Betyr dette at vi gir opp folkets kamp? Betyr dette at vi overlater slagmarken til våre motstandere?

Nei, det betyr ikke det!

Det som nå må gjøres er tvertimot å omgruppere styrkene til forsterket kamp. Og det må gjøres på en slik måte at vi holder på det som er vunnet. Folkebevegelsen var organisert rundt ett allment krav. Vi har høstet seire med det.

Nå må vi dele opp slagfeltet, gå djupere ned i hver enkelt del, utvide og forsterke både det organisatoriske og det politiske innholdet. Dette må skje nedenfra. På denne måten kan vi klare å utløse nye krefter, hente fram og organisere mer og sterkere grasrotstyrke.

Dette er avgjørende nødvendig av to grunner, to grunner som henger sammen og er gjensidig avhengige av hverandre:

- bare slik kan vi legge grunnlaget for ny styrke til den felles fronten som blir nødvendig når det formelle medlemskapet om kort tid kommer opp igjen.
- bare slik kan vi kjempe effektivt mot EF-utvikling i Norge i tida framover og legge grunnlaget for folkemakt.

ISLAND HAR UTVIDET FISKERIGRENSA
FOR Å BESKYTTE NÆRINGSGRUNNLAGET
OG RESSURSENE MOT ROVDRIFT FOR
PROFITTENS SKYLD. NORGE MÅ STØTTE
50-MILS-KRAVET - OG VI MÅ SJØL UT-
VIDE FISKERIGRENSA RUNDT VÅR KYST!

På hvilke felter vil kampen fortsette? Analysen av det norske systemet, av motsetningene og utviklingstrekkene i det samt erfaringene fra EF-kampen viser oss vegen. Vi skal fortsette på de feltene som EF-motstanden har pekt ut!

Hvem skal vi samarbeide med? Vi skal holde på og videreutvikle alliansen mellom de som har stått sammen i EF-motstanden! For det første er det nødvendig også i den fortsatte kampen å videreutvikle interessefellesskapet mellom de forskjellige sosiale gruppene, klassene, som i dag har vært kjernen i EF-motstanden. For det andre er det nødvendig fortsatt å legge avgjørende vekt på å peke ut, isolere og bekjempe hovedmotstanderen.

Hvilke metoder skal vi bruke? Vi skal fortsette med de metodene som EF-kampen har utviklet!

8.Frihandel eller begrenset handelsavtale?

En av de viktigste oppgavene vi står framfor nå er å sørge for at den handelsordningen vi får med EF ikke får de samme skadelige virkningene som et EF-medlemskap ville ha ført til. Dette betyr at handelsordningen med EF ikke må minske vår egen sjølråderett, føre til økt avhengighet av utenlandske kapitalinteresser, eller til økt sentralisering og avfolking av distriktene.

Uansett hvilken handelsordning vi får med EF, må denne sikre at vi får mulighet til å arbeide for de distriktspolitiske og industripolitiske målsettinger som det har vært brei enighet om blant de fleste EF-motstandere.

ENKELTE SENTRALE DISTRIKTPOLITISKE OG INDUSTRIPOLITISKE MÅLSETTINGER

Hovedkravet er en distrikts- og industripolitikk som kan

- legge arbeidsplassene der folk bor
- og som kan skape en industri-struktur som gjør det mulig for norske myndigheter, for de ansatte og for lokalsamfunnet omkring bedriftene å ha effektiv kontroll med bedriftenes utvikling.

Utafor EF har vi en handlefrihet på det distriktpolitiske og industripolitiske området som det er viktig å utnytte. Kjernen i denne handlefriheten er muligheten til å kontrollere kapitalbevegelsene ut og inn av Norge. Det er lite vunnet ved å stå utafor EF dersom denne kontrollmuligheten ikke utnyttes som et viktig ledd i en bevisst norsk industripolitikk.

En slik industripolitikk må ha til formål

- å sikre at norsk kapital satses i Norge
- å bygge opp politiske og økonomiske forutsetninger for å styre utenlandsetableringene i Norge ut fra målsettinger som fastsettes av norske politiske organer
- å skape effektiv samfunnssamfunnsstyring over de strukturnasjonaliseringene som foregår innafor norsk industri.

DISTRIKTSPOLITISKE VIRKEMIDLER

Det overveldende nei-svaret fra utkant-Norge ved folkeavstemningen innebærer en nådeløs dom over den distriktpolitikken som hittil er ført både i Norge og i EF. Utkant-Norges NEI er samtidig et krav om effektive tiltak mot avfolknings- og sentraliserings-tendensene i det norske samfunnet.

Utafor EF har Norge muligheter til å ta i bruk virkemidler som er effektive. Hovedgrunnen til distriktsproblemene er at vi ikke engang har hatt kontroll over kapitalbevegelsene og etableringene innafor Norges grenser. To virkemidler er av sentral betydning:

- Med nasjonal kontroll over kapitalbevegelsene inn og ut av Norge vil etableringskontroll og etableringsstyring være naturlige og nødvendige virkemidler. Utafor EF kan ikke norsk kapital føres ut av landet i stedet for til utkant-Norge dersom etablering nektes i Oslo-området. Men etableringskontroll er ikke tilstrekkelig. En aktiv styring av etableringene må til fra samfunnets side for å få arbeidsplassene dit de trengs mest.

- Til nå har en søkt å stimulere til industrireising i utkantstrøk ved å subsidiere investeringer i slike områder. Langt mer effektivt ville det være å subsidiere bruken av arbeidskraft i utkantstrøk. Det er arbeidskraft som er ledig i distriktene. Det er derfor bruken av arbeidskraft

som bør subsidieres. Utafor EF står vi fritt til å ta i bruk et slikt virkemiddel som vi står fritt til å ta i bruk ethvert annet virkemiddel. Poenget med å stå utafor EF er å utnytte denne handlefriheten.

HVILKE KRAV STILLER DETTE TIL EN HANDELSAVTALE MED EF?

Det er innafor rammen av et slikt industripolitisk og distriktspolitisk handlingsprogram Norge bør ta opp handelsforhandlinger med EF.

Det må derfor være et ufravikelig krav at handelsavtalen med EF verken formelt eller reelt begrenser norsk kontroll med kapitalbevegelser ut og inn av Norge.

Det er et like ufravikelig krav at Norge etter egen vurdering kan ta i bruk alle de distriktspolitiske virkemidlene og alle de former for statsstøtte til næringsvirksomhet som er nødvendige for å sette ut i livet de distriktspolitiske og industripolitiske målsettingene som er nevnt over.

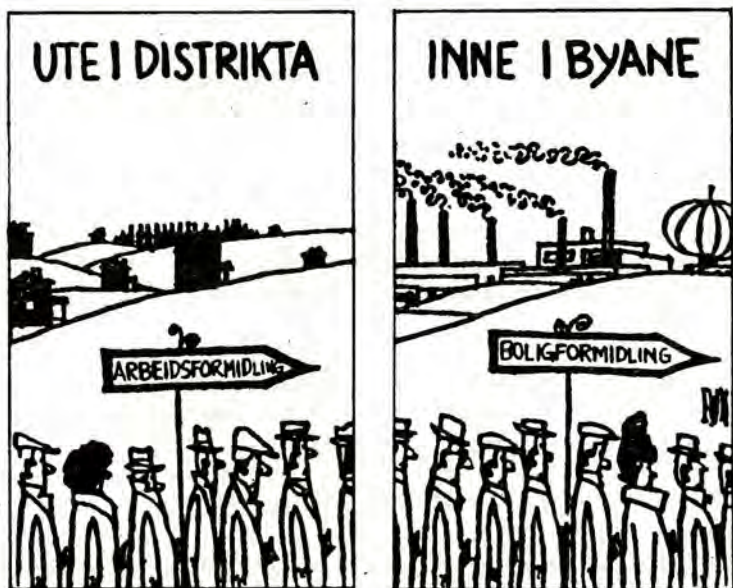
Utgangspunktet for toll-forhandlinger bør være det samme. Sett fra norsk synsvinkel er det naturlig å oppfatte toll både som et industripolitisk og et distriktspolitisk virkemiddel på linje med andre virkemiddel.

HVOR MYE FRIHANDEL TÅLER VI?

Når omfanget av frihandelen mellom EF og Norge skal vurderes, er det viktig å ta utgangspunkt i de allmenne virkningene av frihandel. Frihandel innafor et større marked fører til - og har til formål å skape - økt spesialisering. Økt spesialisering fører til større bedriftsenheter og en mer ensidig bransje-struktur. Industrien som helhet vil dermed bli mer ømfintlig overfor pris- og kostnadssvingninger på markedet. Store bedriftsenheter og en ensidig bransjestruktur vil nødvendigvis føre med seg økt sentralisering og en mer uheldig bosettingsutvikling.

En handelsavtale med full frihandel for industrivarer vil i praksis innebære at vi godtar en dreining av norsk industristruktur vekk fra bedrifter med Norge og Norden som sitt viktigste marked og i retning av stadig flere bedrifter som blir avhengige av eksport til EF. Og vi vil legge norsk industri mer åpen for konkurranse fra økt import fra EF.

En handelsavtale med full frihandel vil derfor være i strid med de industripolitiske og distriktpolitiske målsettinger som gjør det meningsfylt å stå utafor EF.

HVA SLAGS TAKTIKK KAN FØRE FRAM?

Vi er altså mot at Norge skal ha en avtale med EF som går ut på full frihandel. Spørsmålet blir så: Hvordan kan vi legge opp en taktikk som er best egnet til å skaffe en avtale som tjener det arbeidende folkets interesser?

To ting er klart:

- Vi er i en situasjon der mange EF-motstandere allerede har antydnet at de går inn for frihandel. Det gjelder ledende Senterparti-folk, Venstre-folk og til og med AUF.
- Disse gruppene har først og fremst gått inn for frihandel av taktiske grunner - tvunget av EF-tilhengerenes stadige krav om alternativer til EF-medlemskap og de stadige toll-skremslene.

Å kjøre ut en kampanje rundt parolen "Nei til frihandel" i dag vil være galt. Det vil føre til at frontlinjene låser seg. Det er en skyttergravskrig vi ikke er tjent med. En slagord-kampanje mot frihandel vil ha liten mulighet til å bli forstått i folket og ha liten mulighet til å vinne fram.

Derimot bør vi velge en annen linje:

Vi bør fremme positive og konkrete krav til hvordan vi ønsker at handelsordningen med EF skal se ut. Slike krav kan det bli brei enighet om blant de aller fleste EF-motstandere - og bare slik kan vi oppnå det som er nødvendig: å isolere EF-tilhengerne innafor borgerskapet og sosialdemokratiet. En slik strategi vil i praksis bli det samme som nei til en omfattende frihandelsavtale, og den vil ha mulighet til å vinne fram blant alle EF-motstanderne.

Vi avviser derfor framstøt som går ut på å bygge opp en kampanje om parolen "Nei til frihandel" nå, eller forsøk på å bygge opp organisasjoner som vil føre til at frontlinjene låser seg.

I stedet trenger vi nå tid til å formulere konkrete krav til den handelsavtalen vi ønsker med EF. Men alt i dag kan vi i alle fall sette opp noen minimums-krav:

- Avtalen må ikke ha noen "utviklings"-klausul som gjør medlemskap mulig seinere.
- Avtalen skal ikke begrense vår råderett over virkemidlene i industri- og distriktspolitikken. Det betyr at den ikke må inneholde noe forbud mot statsstøtte og subsidiering.
- Avtalen må ikke føre til økt sentralisering og avfolking i distriktene.

Annonsen i Aftenposten.

Vi ønsker Dem velkommen i EF!

Begivenhetene i Bryssel vil muliggjøre en rasjonell europeisk superproduksjon som også De kan ta del i. Bare se på følgende tall:

Befolkning:	igår 188 mill.,	nu 255 mill.	(USA 203 mill.)
Driftseffekt:	igår 482 milliard. \$,	nu 564 milliard. \$	(USA 932)
Industriproduksjon:	igår 146 milliard. \$,	nu 197 milliard. \$	(USA 287)
Landbruksproduksjon:	igår 24,1 milliard. \$,	nu 29 milliard. \$	(USA 24,5)
Utenrikshandel:	igår 67,9 milliard. \$,	nu 101 milliard. \$	(USA 73,3 milliard. \$)

De kan bli med fra første stund! De flytter ganske enkelt Deres produksjon sørover!

Kom til Schleswig — her i grenselandet mellom Skandinavia og det øvrige Europa finner De ideelle betingelser for etablering av et datterselskap eller en filial. Lån, skattebesparelser, investeringshjelp på opptil 25%, meget gunstige grunnpriser og arbeids-

kraft, kjent natur og en livsform som ligner Deres egen.

Opplysninger om videre fordeler finner De i vår brosjyre (på dansk) «Vejledning ved industri-etablering i området». Rekvirer den straks fra: Wirtschaftsförderungsgesellschaft Nord mbH, D— 2390 Flensburg, Mürwiker Str. 114. Tlf. 0461/3195.

Stabile fronter

— Enten når vi ikke fram, eller vi skyter over målet!

(Tegning Haas N. Dahl)

Bilag:

VEDTAK FRA SFs LANDSSTYREMØTE 30/9 - 1/10 1972

Kampen mot EF-medlemskap er ført til seier i denne omgang. Ein brei allianse av arbeidsfolk - industriarbeidarar, husmødre, jordbrukarar, fiskarar og andre grupper - sto saman mot storkapitalen og toppbyråkratiet i sosialdemokrati og LO-leiing til seiren var vunnen. Folket reiste seg mot autoritetane - den herskande klasse og dei styrande apparat i stat og organisasjonar, mot propagandamonopolet i presse og kringkasting.

Målet for striden var å verne nasjonal handlefridom, sikre dei rettar og levkår dei store folkegruppene gjennom langvarig kamp har vunne fram til, og tryggje retten for det norske folk til sjølve å avgjere korleis det norske samfunnet skal formast i framtida.

Folkerøystinga var ein stor seier i denne kampen - men ikkje den endelege. Framleis sit kapitalkreftene og deira allierte med maktposisjonane i dette samfunnet - i næringsliv, organisasjonar, stat og massemedia. Dei avslører alt nå at dei ikkje bøyer seg for folkeviljen, men vil bruke si makt til å tvinge Noreg inn i EF ein gong i framtida. På kort sikt er kanskje medlemskap lagt til sides - men på litt lenger sikt tilhengarane målet klårt føre seg - og strategien deira gjev seg sjølv:

- Ei handelsavtale med "utviklingsklausul" skal åpne for glideflukt inn i EF.
- Det norske samfunn skal gradvis tilpassast EF-medlemskap med vidare harmonisering av lovgjeving, politikk og økonomi, med meir nedlegging av jordbruk og fiske, sentralisering av busetnaden, monopolisering av kapitalen i storkonsern, avhending av arbeidsplassar til utanlandsk storkapital osv.

På den måten skal Noreg "harmoniserast" til ein faktisk EF-stat, og økonomien skal bli ein faktisk EF-økonomi - slik at sjølvstendet blir ein formalitet som ein dag også formelt fell bort. Om ikkje den handlefridom folkets nei har gjeve vårt land, vert nytta til å føre ein annan politikk enn i EF-systemet, har folkets kamp mot EF-medlemskap vore forgjeves. Vår oppgåve idag er å hindra ei slik utvikling ved å skape ei anna utvikling. Vi må skape ei samfunnsutvikling i vårt land som er annleis og betre enn i EF. Dei sider ved EF-systemet vi har kritisert i EF-kampen, finst i vårt eige samfunn - om enn i mindre målestokk.

Kampen mot EF-medlemskap må først vidare til ein ein kamp mot EF-trekka i vårt eige samfunn. Dette blir ein kamp mot dei kreftene som søkte å tryggja sine interesser ved norsk medlemskap i EF, og kampen blir ei naturleg følgje av det EF-striden har lært oss om det norske samfunnet og om vegen til eit betre samfunn. Dessutan er dette einaste vegen til varig å sikre eit sjølvstendig Noreg - eit samfunn som er så ulikt EF-systemet at tanken om medlemskap og integrasjon etter kvart fell bort.

Viktige sider ved dette perspektivet blir:

Ein distriktpolitikk som tryggjer den spreidde busetnad og dei små sentra - stikk i strid med EFs avfolknings- og kjempevekstsenterpolitikk. Fiskabåten, familiebruket, småbedriften og yrkeskombinasjonen blir institusjonar som må tryggjast og gjerast attraktive. Slik skal presset letast på storbyane så dei økonomiske og sosiale problema blir mindre for vanlege folk der.

Ein nasjonal industripolitikk som stoppar avhendinga av norske arbeidsplassar til utanlandske konsern, som siktar mot ei økologisk forsvarleg utnytting av norske ressursar og mot arbeidsplass-skapande foredlingsverksemd.

Samfunnsstyring over storkonserna og storbankane som har spela ei så skremmande eintydig rolle i EF-kampen. Like viktig er det at de grunnplan av arbeidsfolk på verkstadgolva som har vist sjølvstende og vilje til samfunnsansvar gjennom sitt nei til EF må skaffe seg makt og ansvar på sin arbeidsplass.

Langs desse linene kan vi skape eit Noreg som aldri blir "modent for EF". SF vil ta del i arbeidet for desse måla og gi det eit sosialistisk siktemål for å avskaffe kapitalmakta og innføre sosialistisk demokrati på folkestyrets grunn.

NORGE FOR FOLKET!

BLI MED PÅ EI STUDIEGRUPPE!

SF/SFs Ungdom har laget to studieopplegg om sosialisme, «Marxistisk teori og sosialistisk strategi» og «Innføringskurs i sosialistisk politikk».

Ønsker du nærmere opplysninger om disse oppleggene, vil du kjøpe dem, vil du vite hvor du skal henvende deg for å bli med i ei studiegruppe eller trenger du råd om hvordan du kan starte ei sjøl?

Skriv eller ring til:

Sosialistisk Folkepartis Studieforbund,
St. Olavs gt. 27, Oslo 1. Tlf. (02) 20 69 79.

Det er alltid viktig å lære av det en har vært med på. Kampen mot EF har lært mange mye. Det vil komme til nytte i den videre kampen.

Halvparten av kretsene var ikke opptalt før Høyres generalsekretær Erling Norvik forkynte at dette ikke var siste toget til Bryssel, og at "denne kampen vil aldri være over. Vi vil gjøre hva vi kan for å ta saken opp igjen." Noen setter sin lit til 2/3 flertall i Stortinget, andre til en "utviklingsbar" handelsavtale, atter andre vil gjøre Norge så likt EF som mulig utafor for å gjøre det lett å melde oss inn.

Innholdet i denne brosjyra gjør at vi kan forstå hvorfor så store interesser står på spill, og den setter denne kampen inn i en større sammenheng. Perspektivene og oppgavene pekes ut, både på kort og lengre sikt.

- Nasjonal sjølråderett under kapitalismen
- Det vi har lært av "tverrpolitikken"
- EF-kampen har pekt ut arbeidsfelter
- Et naturlig kampfellesskap
- Grasrot-linja gir grasrotmakt
- Våre motstandere
- Omgruppering til forsterket kamp
- Frihandel eller begrenset handelsavtale

Denne brosjyra bygger på erfaringer og drøftinger i SF/SFs Ungdom, lokalt som sentralt. Kjøp brosjyra, les den og diskuter det som står i den med andre. Du får flere fra:

Sosialistisk Folkepartis Studieforbund,
St. Olavs gt. 27, Oslo 1. Tlf. (02) 20 69 79.

Kr.4-